

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У. 9856/15
22.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Радојке Маринковић и Гордане Гајић Салзбергер, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... број ..., кога заступа Рада Шипетић из Београда, улица Капетан Мишина број 6а, поднетој против туженог Секретаријата за имовинско-правне послове и грађевинску и урбанистичку инспекцију града Београда – Сектор за другостепени управни поступак, ради поништаја решења број: XXI-05 број 356-367/2012 од 28.05.2012.године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА** и **ПОНИШТАВА** решење Секретаријата за имовинско-правне послове и грађевинску и урбанистичку инспекцију града Београда – Сектор за другостепени управни поступак број: XXI-05 број 356-367/2012 од 28.05.2012.године и предмет ВРАЋА надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења грађевинског инспектора Одељења за инспекцијске послове Општинске управе градске општине Звездара у Београду III број 356-288/2011 од 11.08.2011.године. Наведеним ожалбеним решењем од 11.08.2011.године, ставом 1. диспозитива наложено је тужиоцу да у року од једног дана од дана пријема тог решења уклони темељну плочу димензија 10,90мх7,70м+3,50мх8м и на њој озидане зидове приземља и то два у дужини од 10,90м+7,70м, висине 2,80м и трећи дужине 7,70м, висине 1,80м, чијом изградњом је без грађевинске дозволе отпочео изградњу стамбеног објекта на катастарској парцели број ... и ... у улици ... број ... у ..., ставом 2. диспозитива ожалбеног решења одлучено је да се то решење односи и на делове објекта који нису описани у решењу о уклањању, а настали су након састављања забележбе и чине једну грађевинску целину. Ставом 3. диспозитива ожалбеног решења одлучено је да ће се уколико странка сама не изврши обавезу из првог става диспозитива тог решења исто извршити принудним путем о њеном трошку чији ће износ бити утврђен посебним закључком, док је ставом 4. диспозитива одлучено да жалба изјављена на то решење не одлаже његово извршење.

Тужбом поднетом Управном суду дана 10.05.2013.године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законом предвиђених разлога. Наводима тужбе указује да му је уручено решење број 356-253/13 од 28.03.2013. године, којим је одбијена његова жалба изјављена на закључак о дозволи извршења решења број 356-143/12 од 13.02.2013.године, те да је тек из овог решења добио сазнање да је по жалби на решење 356-288/11 од 11.08.2011. године, донета другостепена одлука број 356-367/12 од 28.05.2012. године. Како му наведено решење од 28.05.2012. године, никада није уручено и није му дата могућност покретања управног спора против тог решења, предлаже суду да тужбу сматра и тужбом против тога решења, којим је одбијена жалба на решење о рушењу изведених радова од 11.08.2011. године. Наводима тужбе указује да је у току поступка наводио да је купио објекте и да је доставио уговоре о купопродаји два објекта које је изградило предзеће СТИГ далеке 1958.године, те је због старости објекта предузео радње у циљу инвестициског одржавања и у том смислу се обратио првостепеном органу са захтевом за извођење радова, али је добио одговор да се на привременим објектима не може издати дозвола за инвестиционе радове, те је поднео захтев за легализацију тих објеката. Напомиње да су објекти изграђени по привременој дозволи те нису бесправно подигнути. Истиче да је у поступку легализације могуће добити грађевинску дозволу са пописом радова које треба завршити у року од две године или краће и по извршеном техничком прегледу прибавити употребну дозволу те предлаже да суд уважи тужбу и поништи ова решења донета по жалбама на решење о рушењу и на закључак о дозволи извршења.

Имајући у виду одредбу члана 14. Закона о управним споровима (“Сл. гласник РС”, број 111/09), и да се у управном спору може ценити законитост само једног управног акта, Управни суд је раздвојио поступање по поднетој тужби тако да се управни спор по тужби против решења туженог број 356-367/12 од 28.05.2012. године, води у предмету овога суда под бројем 15 У 9856/15, а управни спор по тужби против решења туженог број 356-253/2013 од 28.03.2013. године, под бројем У 7763/13.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно члану 33. став 2. Закона о управним споровима, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је тужени орган тим решењем одбио жалбу тужиоца изјављену против ожалбеног решења од 11.08.2011. године, јер је увидом у списе утврђено да је грађевински инспектор дана 10.08.2011.године, у присуству тужиоца као инвеститора, извршио увиђај на лицу места на катастарским парцелама број ... и ..., у улици ... број ..., у ... и записнички констатовао да је инвеститор без грађевинске дозволе издате од Градске општине Звездара отпочео са зидањем стамбеног објекта на начин ближе описан у диспозитиву првостепеног решења, да је у записнику констатовано да је инвеститор изјавио да поседује уговор о купопродаји, да је поднео захтев за локацијску дозволу и да радове изводи на основу решења од 14.10.1958. године, а у записнику је констатовано да је инвеститор одбио да потпише записник и да му је уручена копија записника. На основу изнетог, по оцени туженог, првостепени орган је правилно поступио када је на тако утврђено чињенично стање применом члана 176. став 1. тачка 1. и став 2., те

члана 184. став 1. и 7. Закона о планирању и изградњи, донео одлуку као у диспозитиву ожалбеног решења. Оцењујући жалбене наводе којима се указује на покренути поступак легализације, тужени налази да су ови наводи без утицаја на другачију одлуку, јер предметни радови на изливању темељне плоче на којој је започето са зидањем три зида не могу се сматрати објектом у смислу члана 2. тачка 22. Закона о планирању и изградњи, којим је прописано да је објекат грађевина спојена са тлом која представља физичку, функционалну, техничко-технолошку или биотехничку целину што у конкретној ситуацији није случај. Са ових разлога је по оцени туженог правилно поступио првостепени орган када је донео ожалбено решење, јер се у конкретном случају нису стекли законски услови за примену члана 197. став 1. Закона о планирању и изградњи, којим је прописано да се рушење објекта, који су изграђени, неће извршавати нити ће се за те објекте доносити решење о уклањању објекта до правноснажног окончања поступка легализације, обзиром да се у конкретном случају не ради о изграђеном објекту већ о започетим радовима на изградњи објекта који се не могу подвести под појмом објекта.

Оцењујући законитост оспореног решења Управни суд налази да тужилац основано тужбом указује да је тим решењем повређен закон на његову штету. Наиме, одредбом члана 176. став 1. тачка 1. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр.72/09, 64/10 и 24/11) је прописано да у вршењу инспекцијског надзора, грађевински инспектор је овлашћен да нареди решењем уклањање објекта или његовог дела ако се објекат гради или је његово грађење завршено без грађевинске дозволе, а ставом 2. истог члана закона је прописано да се решење о уклањању објекта, односно његовог дела односи и на делове објекта који нису описани у решењу о рушењу, а настали су након састављања забележбе и чине једну грађевинску целину.

Из списка предмета и образложења оспореног решења види се да је првостепено решење донето применом члана 176. став 1. тачка 1. и става 2. Закона о планирању и изградњи, а оцењујући жалбене наводе којима се указује на покренути поступак легализације, тужени орган налази да исти нису од утицаја будући да се предметни радови не могу сматрати објектом у смислу члана 2. тачка 22. Закона о планирању и изградњи, због чега не могу бити ни предмет легализације. По оцени Управног суда, овако дати разлози су нејасни и контрадикторни. Наиме, како се према наведеној одредби члана 176. став 1. тач. 1. и став 2. Закона о планирању и изградњи, на који се управни органи позивају за донету одлуку, овлашћење грађевинског инспектора односи на право да наложи уклањање објекта или његовог дела ако се објекат гради или је његово грађење завршено без грађевинске дозволе, то из разлога према којима у конкретном случају нису у питању радови који се могу сматрати објектом у смислу члана 2. тачка 22. Закона о планирању и изградњи, не произлази ни правилност закључка туженог да је првостепено решење донето правилном применом члана 176. став 1. тач.1. и ст. 2. Закона о планирању и изградњи. Стога, по оцени Управног суда, разлози дати у образложењу оспореног решења не упућују на правилност одлуке дате у диспозитиву и правилност закључка туженог да је ожалбена одлука донета правилном применом материјалног закона на утврђено чињенично стање, чиме су учињене повреде правила поступка прописане одредбом члана 199. став 2. у вези члана 235. став 1. и 2. Закона о општем управном поступку, које су од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, због чега их је у поновном поступку потребно отклонити.

Тужени орган је дужан да у поновном поступку донесе нову на закону засновну одлуку о жалби тужиоца, имајући у виду и да је одлуком Уставног суда Републике Србије 1 УЗ 295/2009 од 06.12.2012.године ("Службени гласник РС", бр.50/13, објављеном дана

07.06.2013.године), утврђено да одредбе члана 185 до 200 Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр.72/09...24/11) дакле и одредба члана 197. став 1. Закона о планирању и изградњи, на коју се тужени позвао у оцени жалбених навода, престале да важе даном објављивања ове одлуке Уставног суда у службеном гласилу. При томе су правна схватања и примедбе суда у погледу поступка изнете у овој пресуди обавезујуће за тужени орган у смислу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 22.10.2015. године, 15 У. 9856/15

Записничар
Небојша Симић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Цакула,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МП